

Камъкъ.

Въ града имаше мостъ.

Колелетата бѣха избили отъ него единъ малъкъ камъкъ.

— Не искамъ азъ при другитѣ да лежа мислилъ си камъкътъ, тѣсно ми е тукъ, искамъ да бжда отдѣлно.

Дотичало дѣте и грабнало камъка.

— Ето, помислилъ си камъкътъ, поискахъ и търгнахъ. Стига само да се пожелае нѣщо.

Дѣтето хвърлило камъка срѣщу една кжца.

— Поисканъ и полетѣхъ, помислилъ си камъкътъ. Воля ми е и ще летя.

И полетелъ, та въ прозореца. Пробилъ стѣклото, стѣклото извикало:

— Ахъ, проклетнико!

А камъка си помислилъ:

— Не обичамъ азъ другитѣ да ми бъркатъ. Всичко искамъ по моему да бжде. Ето, такъвъ съмъ азъ.

Камъка падналъ на дюшека и си помислилъ:

— Ето, тукъ мога да си почина на меко.

Но. . . взеха камъка и го хвърлиха пакъ на моста.

А той извика къмъ другитѣ камъни:

— Здравейте, братя! Азъ бѣхъ въ единъ хубавъ домъ, но не ми хареса богатството. Поиска ми се пакъ между моя простъ народъ да си остана.

